

А що бѣше Темишвара Гюро!
Привявна си коня Карамана,
Тогай веле Темишвара Гюро:
„Ти ме чуешъ, стара майко моя!
Замеси ми две бѣли погачи,
Наточи ми две здравици вино;
Азъ ке пдамъ во Прилепа града,
Кумъ ке кладамъ Кралевике Марка,
Постаръ деверъ Янкула Войвода.
Азе знаи, майко, присвѣршифъ сѣ,
Присвѣршифъ сѣ одъ града Сланкамень.“
Тогай веле негова-та майка:
„Сполай богу, отмена да вида!“
Засукала скути, емъ рѣжави,
Замесила две бѣли погачи,
Наточила две здравици вино.
Па що бѣше Темишвара Гюро!
Па калеса до две посестрими,
Да замесатъ колачи за свадба.
Па си зема две бѣли погачи,
Па си зема две здравици вино,
Привявна си коня Карамана,
Кумъ си кане Кралевикя Марка,
Постаръ десеръ одъ Сибина Янка;
А си нематъ помало деверче,
Що ке воде млада-та невѣста.
Допита сѣ до негова майка:
„Ти ме чуешъ, стара майко моя!
Учи мене, какъ те училъ господъ,
Ка' да чинамъ за мала девера?“
Тогай веле негова-та майка:
„Сине мои, Темишвара Гюро!
Да привявнишъ коня Карамана,
Да кинисашъ по бѣли друмове,
Що ке стретишъ, синко, що ке стигнишъ,
Фати побратимъ по свѣти јованство,
Да го чинишъ младо-но деверче.“
Лепо майка, що поучи сина!
Лепо сина що послуша майка!
Па пріавна Темишвара Гюро